

Predmet: Zvornik (Grujić Branko i dr.)

Veće za ratne zločine Okružni sud u Beogradu

Broj predmeta: KV. 5/05

Optužnica: KTRZ br. 17/04 od 12. avgusta 2005.

Glavni pretres: 27.03.2007.

Izveštaj: Natasa Kandic i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Anđelka Vasiljevića

Andjelko Vasiljević je pre rata, do 1990. godine, bio komandir stanice rezervne milicije u Čelopeku. Te godine je stanica ukinuta i pripojena Zvorniku. Od tada je Vasiljević radio kao običan policajac u SUP-u Zvornik, gde je ostao do 13. 04. 1992, kada je napustio policiju i otišao u svoje selo [Čelopek]. U selu je živio njegov bolestan otac, koji je bio invalid. Dana 25. 05. 1992. svedok je mobilisan sa još 10 pripadnika rezervnog sastava policije iz Čelopeka. Javili su se u osnovnu školu, gde je preseljena stanica policije iz Tršića, čiji je komandir bio Cvijetko Jović. Od tada je Vasiljević bio pripadnik stanice rezervne policije u Čelopeku, sa sedištem u osnovnoj školi, čiji je komandir bio Cvijetko Jović.

Druga tačka optužnice: ratni zločini u Domu kulture u Čelopeku

Posle nekoliko dana autobusima su dovezeni ljudi u Čelopek u pratnji aktivnog policajca Mika Miljanovića. Svedok nije lično video kada su oni došli ali je to čuo. Sledećeg dana je došao do Doma kulture, gde su zatvoreni Muslimani iz Diviča. Zatekao je već postavljena stražarska mesta. On je bio raspoređen da stražari. Ljude u logoru je uglavnom poznavao. Sa nekima je išao u školu, igrao fudbal, sa mnogima je radio, a među njima je imao i prijatelje. Svi su bili u civilnim odelima. Svedok ne zna ko je doveo i zatvorio Divičane i u vezi toga se nije raspitivao. Jedino što zna je da su pre toga bili u zatvoru u Zvorniku i da su prebačeni u logor u Čelopeku 28. ili 29. 05. 1992. Svedok ne zna kada su otišli iz Čelopeka, jer je on oko 20. 06. razdužen iz policije i prebačen sa još petnaestak policajaca iz čelopečkog sastava u prvi bataljon koji je pridodat vojsci. To je bila formacija Vojske Republike Srpske.

Iako je skoro sve ljude iz logora poznavao ništa nije mogao da im pomogne, osim da eventualno doda kutiju cigareta.

U logoru nije bilo mokrog čvora ni wc-a. Imali su veoma loše uslove boravka. Hranu su dobijali redovno osim prva dva dana. Hrana je dolazila iz nekog restorana. Spavali su na betonu, nije bilo ćebadi. Prozori su bili visoko postavljeni uz plafon. Postojala je jedna sijalica za celu prostoriju. Vrata su bila metalna i stalno zaključana. Stražara je bilo u jednoj smeni sedam, a radili su u tri smene. Svi ti stražari bili su u uniformama i imali su kuće u Tršiću ili Čelopeku gde su odlazili kada su bili slobodni. Svedok nije primetio da su zatvorenicima oduzimate neke stvari ili novac. Svedok ne zna ko je bio komandir policije ili načelnik SUP-a u Zvorniku, ali zna da su se tu menjali Marinko Vasilić, Petko Panić, Slavko Erić. Zatvorenici su predati Cvijetku Joviću koji je bio komandir stanice rezervne policije u Čelopeku sa sedištem u osnovnoj školi. Svedok kaže da

je on cenio da u tom logoru ima od 90 do 100 ljudi, ali kasnije posle rata je čuo da ih je bilo 163. Poznato mu je da je bilo priče da će logoraši tu ostati samo tri, četiri dana do razmene. Takođe mu je poznato da su ti zatvorenici pre prebacivanja u Čelopek prevoženi autobusima kod Kladnja na razmenu ali ih muslimanska strana nije primila. Poznato mu je da je jedan naoružani vojnik po imenu Repić dolazio dva puta za vreme rada u njegovoj smeni. Jednom je dolazio oko 10. juna, tada je samo došao do vrata i naredio da zatvorenici pevaju neke četničke pesme i oni su pevali. Drugi put Repić je došao negde oko petnaestog juna u toku dana. Tražio je ključ od katanca kojim su bila zaključana vrata. Svedok mu je rekao da je ključ kod komandira iako je ključ bio kod njega. Zbog toga što nije dobio ključ Repić je bio ljut i otišao u kafić, zapretivši da će ukoliko ne dobije ključ pobiti i stražare i zatvorenike. Nije se vratio do jutra.

U vreme kada je svedok bio na straži naoružani ljudi nisu upadali u prostorije gde su bili zatvorenici. Svedoku je poznato da je 28. 06. ubijeno više zatvorenika ali on tada nije radio kao stražar. Pored toga svedok je čuo da su naoružani ljudi upadali u Dom kulture kada on nije bio u smeni i da je tada bilo dosta ubijanja. Misli da ja za sve vreme boravka zatvorenika u Domu kulture u Čelopeku ubijeno njih šezdeset ali ponavlja da niko nije ubijen u njegovoj smeni: » Pa, šta znam teško se setiti sada posle toliko godina. Znam da je ukupan broj otprilike tu da je najviše stradalo na Vidovdan 28. 06. dvadesetak ubijenih i dvadeset ranjenih...» Budući da je predsednica Veća insistirala da svedok navede kada su stradali ostali, on je rekao da nije stradalo šezdeset nego četrdeset možda nešto više da je dvadeset stradalo za Vidovdan, desetak za Bajram i možda još nekom prilikom, ali dok je on bio u smeni niko nije ubijen.

Svedok je jednom prilikom, dolazeći u smenu, video da su ljudi bili postrojani i da su vadili iz džepova novac i neke druge stvari i da su bacali u kutiju koja je gurana od jednog do drugog. Zatvorenici su bili postavljeni napolju pod uglom od devedeset stepeni u odnosu na objekat u kome su boravili. Poznavao je braću Kapidžić, Sulju, Sakiba, Smaila, Enesa i Seja. Zna da su bili u logoru ali ne zna da li su preživeli. Svedok je naknadno čuo da su tu dolazili neki major i poručnik, vojni policajci koji su ispitivali i ubili dvojicu zatvorenika koje su odvezli.

U logoru je postojala sveska formata A4 u koju su upisivani podaci sa dežurstvima. Misli da stražar Miloš Jovanović nije sebi pucao u nogu. Svedok je čuo za događaj kada je Repić na Vidovdan upao u prostoriju i ubio veći broj zatvorenika i veći broj ranio. Kaže da je tada stražar koji je na sudu saslušan pod pseudonimom H delio hranu i držao otvorena vrata, pa je Repić to iskoristio ušao unutra i pucao na zatvorenike. Svedok je poznavao Spomenku Stojkić pošto je ona bila udata i živela u Čelopeku na udaljenosti 200 do 300 metara od Doma kulture. Čuo je da je ona bila u zatvoru ali da je uhapšena posle 20. 06. kada on više nije bio stražar.